

му се размжти, — и се хецна на земята...

— Малчо, нѣма кому да натяквашъ, — отъ кого се оплаквашъ? Този планъ бѣше твой! Пакъ добре, че не ядохме бой! Не намѣрихме тамъ оногова, неизвестния авторъ, но дяволъ го взелъ! Ще започнеме тактика нова, да го пипнеме този козелъ за брадата, — нали казаха тамо децата, — че той ималъ брада? Тѣзи дни ще отидемъ въ града, ще му влѣземъ въ следитѣ и ще вземемъ паритѣ!

И ето ги въ града пакъ, между хора...

Тамъ скитайки, съзрѣха тѣ веднѣжки една слугиня насрѣдъ двора прострѣла дрехи и изтупва мжжки. А между дрехитѣ се люшка красива мечка кожа — просто чудо!

Тогава Малчо тихич-ката смушка Крачуна:

— Слушай! Да не скитаме залудо! Вижъ кожата! Азъ бързо я навличамъ — и безъ това на мечка май приличамъ, — и докато търсимъ автора проклети, сами наскоро ще се опаричимъ!

— Бре че си дяволъ, Малчо! Какъ се сѣти!

Крачунъ загълвика момето и то изостави вжето... Поднесе ѝ цвѣте, разпита за село, узна, че се викала: Дело.

— По вашенско има ли... кучета бѣсни? Момитѣ ви знаятъ ли пѣсни?

— Па имаме всичко: и пцета,

